

Fenomenální reprezentant Josef Černý

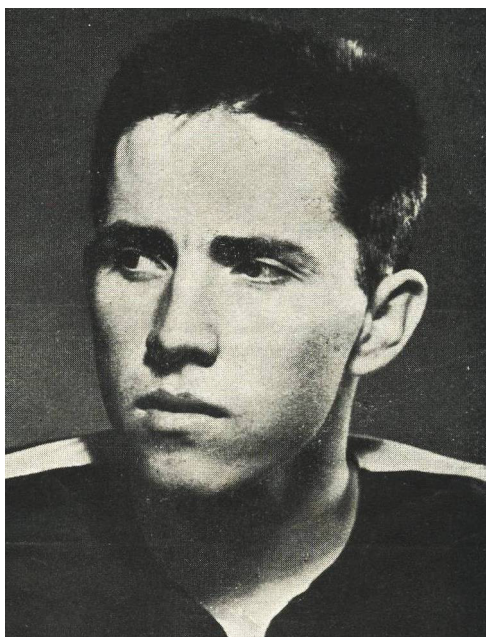
Narodil se do neradostné doby 18. října 1939 v podbrdském Rožmitále a rozhodně si lépe a raději vzpomíná na léta pozdější, když se válka chýlila ke konci a on byl natolik velký, aby si v zimě sám přišrouboval brusle, vyběhl z domu a po několika krocích stál na ledě Podzámeckého rybníka. A když mrzlo jen praštilo a v led se změnil i potůček mezi jednotlivými rybníky, umožnila mu zamrzlá hladina objíždět téměř celý Rožmitál.

Chodil bruslit na rybník Kuchyňku, rybník zvaný Jez, nebo přeběhl silnici a byl na rybníku Sadoňském. Těžko se potom divit, že v patnácti toho uměl na bruslích tolik, že hrál za dospělé ve Věšíně a krátce nato za místní divizionáře. Po dvou letech si ho všimli v Plzni (1957) a když musel v osmapadesátém rukovat, vybral si ho trenér F.

Farda do RH Brno. Setkal se tam se svými „mazáky“ Nadrchalem a Potschem, poprvé podal ruku civilním zaměstnancům RH Brno Dandovi, Vladimíru Bubníkovvi, Pantůčkovi, Kaperovi, Vaňkovi, Proškovi a dalším.

Jeho cesta nahoru byla překvapivá, více však imponuje způsob, jakým si dokázal v každé sezóně vybojovat svoje místo v národní reprezentaci, aby se nakonec se 403 góly stal prvním čs. hokejistou, který překročil hranici 400 gólů a dosáhl úspěchů, které lze shrnout nejlépe takto:

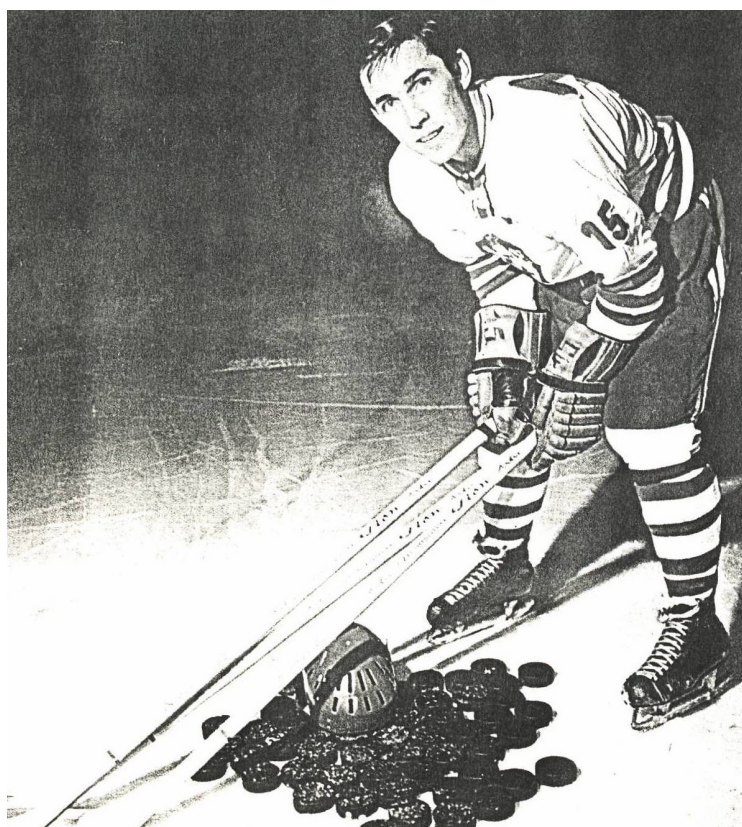
Levý křídelní útočník Josef Černý, nositel vyznamenání za zásluhy o výstavbu (1971), za vynikající práci (1968), ZMS- Zasloužilý mistr sportu (1961). Černý začal na rožmitálském rybníku, hrál za dospělé ILP v sezóně 1956-57 za Rožmitál p. Tř., poté jako 18letý za Škodu Plzeň (1957-58 ligu), RH (ZKL, ZETOR) Brno (1958-78). Celkem sehrál v lize 21 sezón, 686 utkání (rekord). Vstřelil 403 branek. Nejlepší ligový střelec 1964 (43 gólů) 1970 (31 gólů). Mistr ČSSR 1960-66. Člen Klubu hokejových střelců (478 gólů). Reprezentoval (1959-1972) spolu s Vl. Bubníkem a Jiřím Holíkem drží rekord v počtu startů na ZOH. Po návratu ze ZOH v Saporu (1972), kde byl i kapitánem, se několik dní před zahájením MA v Praze překvapivě vzdal reprezentace, a tak nezískal ani jeden titul mistra světa. V reprezentaci hrál se středními útočníky L. Bukačem, Fr. Vaňkem, V. Nedomanským, Jiřím Holíkem a Jožkou Golonkou. Na závěr závodní činnosti hrál a trénoval v ATSE Graz Rakousko (1978-79) pak už jen jako trenér WAT Stadlau Wien, Rakousko (1979-82), ZVL Žilina (1982-83), od 1983 se věnuje hokejové mládeži v Brně. Byla to velká postava čs. hokeje 60. let. Vynikající, rychlý bruslař se stabilní výkonností. Přes malý vzrůst se prosazoval obratností, neobojácností v osobních soubojích a vynikající technikou hole. Nutno dodat, že se šťastně oženil s manželkou Martou a vychovali své dvě dcery Martu a Haničku. Pepa Černý ví, že život je složitý a že nic netrvá věčně, a proto úspěšně studoval na Pedagogické fakultě J. E. Purkyně, obor tělesná výchova a přírodopis, aby mohl i nadále vychovávat mladé občany ke svým dvěma láskám - sportu a přírodě.

Mistrovství světa ve Švýcarsku 1971.
 Nejstarším hráčem mužstva ČSSR, ale současně také jedním
 z nejzkušenějších je kapitán týmu Josef Černý ze ZKL Brno.
 Na snímku při převzetí Poháru mistrů Evropy na mistrovství
 světa a Evropy ve Švýcarsku (1971) – Bern a Ženeva.

Reprezentant Josef Černý

Fantastický, těžko do-
 stižitelný Josef Čer-
 ný, odchovanec Rožmi-
 tálu pod Třemšínem od
 r. 1959 reprezentant
 (v Bratislavě proti
 Švýcarsku 9:0) sehrál
 210 mezistátních utká-
 ní – nejvíce ze všech
 čs. reprezentantů a
 v nich dal 73 branek.
 Svým přístupem k prá-
 ci, ke sportu a spor-
 tovním mistrovstvím
 navždy proslavil svo-
 ji rodnou obec, okres
 Příbram a svoji vlast.

Reprezentační

„Ten kluk jakžtěl brustit nebude!“ Takhle mluvil otec, když mu dal poprosť, aby pětiletému špuntoval brusle na nohy. Malý Josef byl jako z gumy. Pohád padal a zase se zdířhal. Ale nedal si pokoj. Za rok dostal do ruky hokejku. To už se po rybníce proháněl, jako by se s bruslemi na nohou narodil. Tak začal Josef Černý, československý reprezentant z ledního hokeje, čtyřnásobný účastník olympijských her, hrát duodecimi mistrůvů světa, hokejista, který více než dvě stěkrát oblékl dres z leděkem na prsou.

Když Josefa Černého bydlí v našem kraji, v Rožmitále pod Třemšínem. Sem, do malého bílého domku na břehu Podzámeckého rybníka, kde vrkají holubi a kam se chodí rovnou s bruslemi na nohu, se jediný syn neustále vrací. Tady trávil se svou ženou a dvěma dcerami, mezi-ili zrovna v cizině, vánoco nebo Nový rok. Vždyť zde se svými sestrami prožili dětství, zde udělal první krůčky závažné sportovní kariéry. Cesta k ní však nebyla nijak snadná. Velké úspěchy byly vykoupeny mořem potu, odtíkaním a silnou vůlí.

Jeho otec, starý muzikant, si pečlivě schovával všechny souso- ní články, které kdy byly o jeho synu napsány. A těch už bylo po- tehnaně. Vždyť od roku 1958, kdy poprvé reprezentoval Českosloven- sko, jeho jméno z novin nevyne- zalo. A matka? Skromná žena, která nepochybně dení dít, má, jako každá matka, a svého syna předem za strach. O to nejpří- věrčí byla na každou zprávu, ať už je ze Squam Valley či z Mos- kvy nebo ze Sappora.

V mládí se Josef Černý dlouho nemohl rozhodnout, zda se bude věnovat fotbalu nebo lednímu ho- keji. V obou sportech byl výbo- ný. V kopané to dotáhl až do reprezentačního dorosteneckého výběru a v hokeji ho udělali o rok starším, aby mohl hrát ze Spartak Rožmitál v divizní sou- štěti. Hokej si nakonec zamiloval. Přicházel domů z práce, udělal mamince v domácnosti všechno, co chtěla, pak si vzal brusle a vrátil se až za tmy. Uklízel z le- dové plochy sněh, stěvil mantle- ty, trénoval až do úmora. Chťl něco dokázat. Kamarádi z města

šli za zábavou. Pepík běžel do lesa dělat fyzickou. Nenašel se kouřit ani pít. Když se v jed- nácti nešťastně zranil — zakopl

A pak už Josef Černý oblékal reprezentační dres každý rok. Stal se fenoménem hokejových kludů. Hokejisté přicházeli a odcházeli, ale on zůstával. A stále ve vysí- kající formě.

Josef Černý však není jen vý- borný hokejista, přátele a kama- rádi ho znají i jako výborného člověka, který si nijak nepřipouští, že získal slávu, který má svou rodinu, své koníčky a soukromé starosti a radosti. Teď si staví domek v Brně-Líšni, kousek od lesa a od vody, tak jak to měl doma v Rožmitále.

Josef Černý strávil patnáct let v reprezentačním dresu. Téměř polovinu svého života. Nyní na

VETERÁN

o uznamenání a o drát si přešel z blachy v zápěstí pravé ruky — usilovným cvičením vrátil ruce život tak dokazale, že se stal mistrem ve vedení kotouče.

V sedmdesáti letech si malého Černého učinil přízeňský trenér Vint. A že Josef musí přestoupit do Plzně U Černých se od té vo- by neřihly dříve s různými funk- cionáři, kteří chtěli Pepíka získat pro svůj oddíl. Pepík zvolil Plzeň. Ostatně, mohl si tam udělat elek- trotechnickou průmyslovku. Celý rok si však v Plzni nezačal. Až teprve po urgencích z Rožmitálu

pražském mistrovství chce repre- zentace zanechat. S pražským mistrovstvím v roce 1959 začínal. V Praze chce také skončit. Ale to pro něj neznámá, že by chtěl také skončit s hokejem. Chce hrát ze ZKL Brno tak dlouho, do- kud bude vědět, že je pro ně platnou posilou.

(JIR.)

začal Černého stavět. A ten začal dávat branky. Za další rok dostal rodiče dopis z Brna. Ani nevě- řeli, že syn narukoval na vojnu. V brněnské Rudě hvězdě se do- stal do party zkušených hoke- jistů, jakými byli Danda, Bartoň, Bubník, Vaněk. Černý začal seli- ce rychle hokejové uyznávat a ještě téhož roku — 1958 — po- prvé oblékl reprezentační dres. Až to v zápase proti Sovětskému v Bratislavě a Josef si hned odělit jednu z deseti branek, která tehdy Švajci dostal. To bylo Josefu Černému 19 let.

Kde jinde, než v příkladech z našeho okresu mohou mladí adepti hokeje hledat své vzory? Kde jinde má mládež takové podmínky pro získá- ní vysoké výkonnosti na bru- slích a s hokejkou v ruce? Tam, kde by talent vychovali chybí dnes led, tam kde led je, chybí zcela určitě lidé, kteří by byli schopni sna- živou mládež k vyšší metě dovést. Problém složitý i známý, jen jeho řešení se stále oddaluje ...

Rodák z Rožmitálu

N

eví, co je to strach. Může-li si vybrat dvě cesty, volí tu nebezpečnější. Když se nabíží klíčka do hřiště, udělá ji naschvál k mantinelu, aby se mohl jako lasice protáhnout skulinou mezi obráncem a ohrazením. Má radost z toho, že mu střelbiřit rychlost dovolí uniknout o vlas soupeři, který na něho číhá. S pukem si dovede vyhrát, až ho někdy musí spoluhráč pokérat. Když napřáhne na »golfák«, brankáři je úzko. A na bruslích je jako s ledem spojený. Dále co dělej, k zemi ho nedostaneš. Je už dost těch poznávacích znamení? Dovolte poslední: Na zádech má patnáetku. V Rudé hvězdě i v národním mužstvu.

Josef Černý — jinak ovšem vždycky Pepík Černý — má osm sourozenců a — samé sestry! V bavlnce ho doma nechovali, i když snad měl mít coby zachránce rodu výsadní postavení. Ale na to u Černých nehleděli a nebyl na to ani čas. A snad právě proto vyrostl z Pepíka zdravý a poutivý venkovský kluk. Žádný chlapec. Kluk!

Kdo nezná Rožmitál, nezná ani jeho sedm rybníků. Jeden z nich — říkájí mu Kuchyňka — učaroval hokejistům. Nejdříve totiž zamrzal. A sem spadají hokejové začátky budoucího zasloužilého mistra sportu. V patnácti letech hrál za »první« (s nejen hokej, ale i kopanou) a o dva roky později ho vybrali do reprezentačního celku fotbalových juniorů. To bylo v sedmapadesátém. A kdy začal s hokejovou ligou? Právě tehdy.

Rožmitál hrál v Plzni s domácími »běčkem«, Pepík dal tři góly a trenér Vinš ho pozval na trénink. V Plzni se však dlouho neohřál — jednu sezónu. Dozrál pro vojenskou službu, z rožmitálského Pepíka se stal vojín Černý a na povolávacím listku bylo — Brno. Až ho to překvapilo. Pravdu, slibovali mu, že bude i na vojně »válet«, ale na Rudou hvězdu nepomyslí. A bylo dobře, že přišel do Brna. Měl od koho se učit. Bubník, Danda, Vaněk — to byli nějací hokejisté. Pepík byl učenlivý žák. Když ho postavili na křídlo k Vaňkovi, začal cítit, že má vedle sebe mistra. Pravda, musel poslouchat, ale dělal to rád. Vždyť poznával, že Franta mu rodí dobře a upřímně. Když stadión jásal nad Pepíkovou brankou, půlka slávy patřila Vaňkovi. Ten věděl, kdy přihrát, jak přihrát a kam přihrát. A Pepík začal vědět, kdy najet, jak najet a kam najet. Vedle mistra rostl nový mistr.

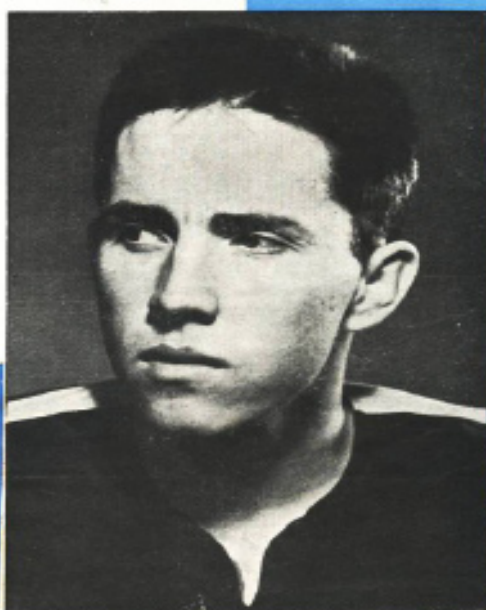
V Praze, ve Squaw Valley i v Ženevě, na všech třech šampionátech odváděl Pepík poutivou práci. V útoku i v obraně. A vždycky vedle Vaňka. Letos Pepíkovi Vaněk dlouho chyběl. Vleklé zranění ho vyřadilo na půl sezóny. Když se však ti dva konečně zase sešli, zahráli koncert, až šla soupeřům hlava kolem. Mnozí říkali, že je Pepík v životní formě. On byl rád, že se mu uzdravilo koleno, a jen se těšil, jak se tam za tou velkou louží porve s Kanadany, Američany a Švédy...

Zůstalo jen u přání, ale to všechno si Pepík ještě vynahradí. Vždyť je mu necelých 23 let, fyzický fond mu může kde-
kdy závidět a zkušenostmi hokejový um jen roste. Hlavně když zůstane tak skromný a snaživý, jak ho znali všichni v Rožmitále.

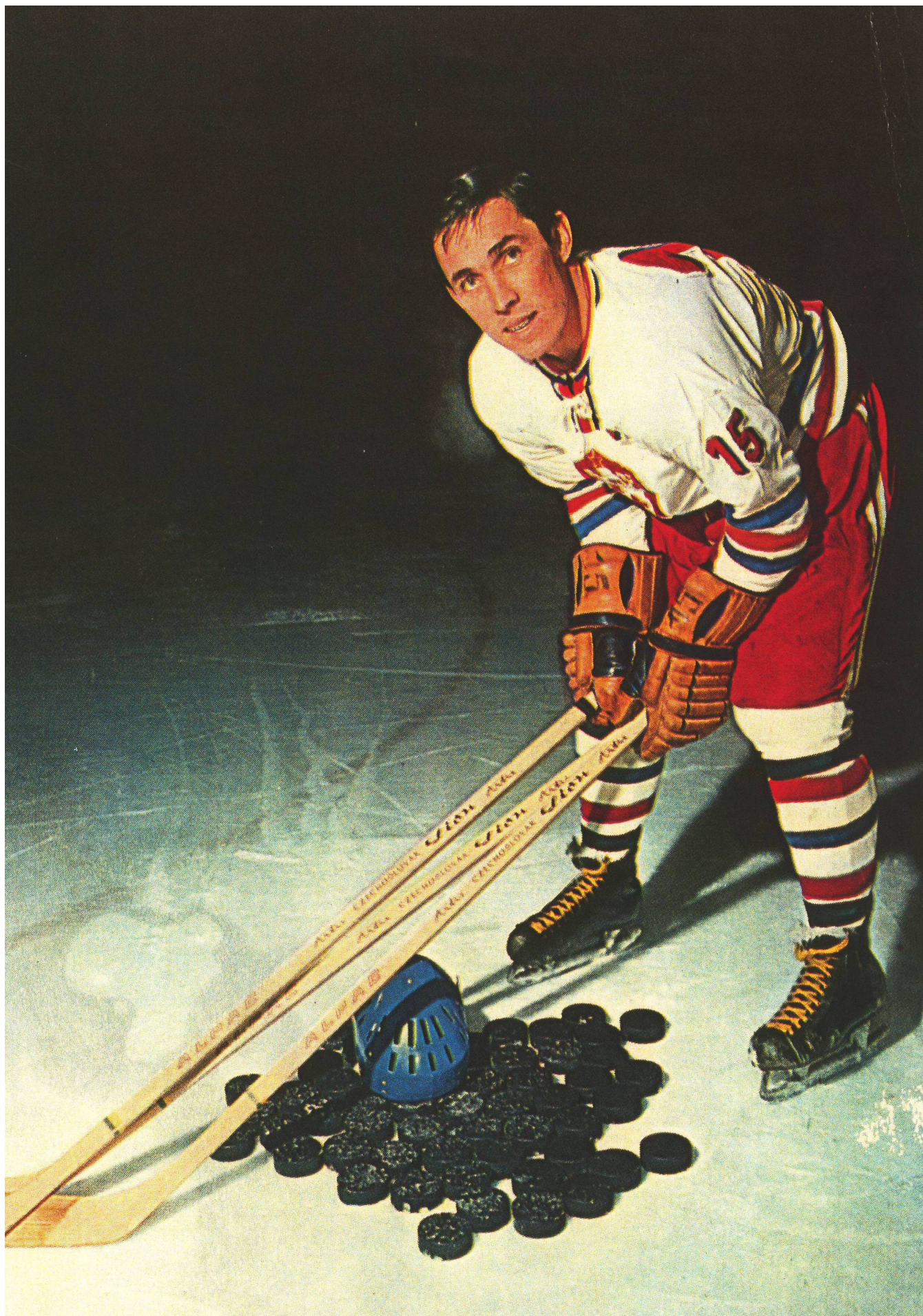
QUIDO ADAMEC

hokej

KLUK
Z
ROŽMITÁLU

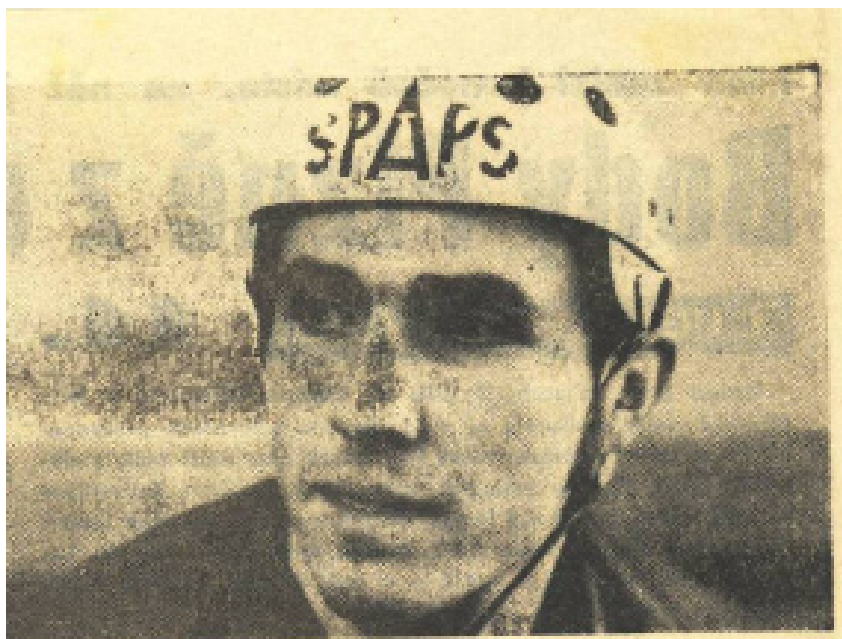

STADIÓN

Dva kapitáni, Josef Černý z Brna (vlevo) a Jan Havel ze Sparty se letos v reprezentaci nesetkali. 30letý Pepík Černý se kupodivu lépe přizpůsobil tvrdšímu pojetí hry a po rozpačitém začátku sezóny hraje nyní ve vynikající formě. Platí o něm stejně jako o vině: čím starší, tím lepší. V utkání se Spartou byl nejlepším hráčem na ledě, dal tři branky a udržel si postavení nejlepšího střelce soutěže. Ve 23 zápasech nastřílel 22 branek, jemu těsně v závěsu je Nedomanský, který skóroval 21krát.

Sportovec je jako víno!

Je dobré se napřed na něho podívat. Nuže: Josef Černý, měl právě v říjnu 30 let, je dále než jedna desetiletí ex. hokejovým reprezentantem, sehrál 150 mezinárodních utkání, v nich nastřílel 59 branek. Za Komo-

řady. Dálá to asi skoro náhly vpád mládeže do ligových sestav. Potvrzuji to výkony a výsledky zejména Pardubic, ale také bratislavského Slovana a blavého Plzně.

My máme teď v Brně zcela jiné prostředí, než na jaké bývalo naše sportovní veřejnost zvyklá. Hokejovi profesori odešli — do čísla přišli jiní hráči.

Zamyslíme se často sám nad sebou. Říká jsem si už ve Stockholmu, že už musím být letos 30 let a že budu hokejově starý. To si myslím i já. Mám se však hrát letos neobyčejně dobře. Líp než kdykoliv dříve. Ta třetinka přišla pravda nějak náhle, ale já ji vůbec nechtím. Má stárnutí více na sportovní výkon? Nu, jistě má — ne však v třiceti letech. Řekl bych, že se sportovec je to jako s ušlechtilým vínem: trvá a dozrívá v kvalitní mize. Někdy však přestárne. Ta hranice přestárnutí je dána podle založení každého jednotlivce. Vladimír Kaňka po nečekaném návratu z Kanady naplňoval moudro, že u nás poznáme nejlepšího hráče právě předčasně. V Kanadě prý jsou nejlepší hráči právě ti vyrábějí horké — mnozí z nich má i ke čtyřicetce s tím souhlasím, protože to poznávám sám na sobě.

Přitom však zůstávám velkým fanouškem těch mladých, kteří viděly pro jejich vědomé zařazení do špičkových mužstev — právě proto, aby se jim uspokojila ta léta sportovního dovedení. Jistěže pak někdo dokáže, aby ona mladá mužstva, třeba takové Plzeň, zůstala pohromadě a hráči se nerozprodávali, pak takový celek doroste do vynikající výkonnosti. Za prospěchu zejména toho celku — ale někdo hokeje vůbec!"

(dov.)

mne
SE
to týkalo

tu sehrál 340 ligových střetnutí a dal v nich 289 branek. Je i letos ve výběru pro reprezentaci ČSSR a spolu s Pardou vytváří jednu ze základních dvojic našeho národního mužstva. Černého jsme zpoznamenali po vítězství ZKL Brno nad Tešlou Pardubice 6:4 v neděli v Brně.

„Tak jsme tedy vyhráli, ale stálo nás to hodně síly i nervů. Letos je hokejová liga doleka zajímavější než kdykoliv

JOSEF
ČERNÝ

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Černý', located to the right of the printed name.

ZPRÁVA Z TISKU: Kapitán hokejového mužstva CSSR Josef Černý se vzdá reprezentace, aby uvolnil místo mladšímu... Představenstvo CSSR jeho žádost o uvolnění z reprezentačního týmu přijalo.

Vzpomínáte si někdy, vy starší, dřívě narození, na svou mládost? Na město, vesničku, ulici, třeba i dům, kde jste se narodili? Násousedovu vámi otrhanou jabloni, nel rozbité okno, na svou školní lavici na tu vaši partu dobrých kamarádů. Ano, na místa, kde dodnes říkáte doma — byt nás vltř zavál dalek.

Kdykoliv se sejdu s hokejovým z. prezentantem Josefem Černým a m. me alespoň chvíličku času, vždy s. stočí řeč na náš společný domov. N. malé podbrdské městečko protkan. řadou rybníků a obhádkovaně krásny. mi, hlubokými lesy. Na Rožmitálě po. Třemšínem.

Rožmitál je v našich zemích n. kolik. Ale ten náš je jistě nejkrásn. ší, dokonce ze všech takových podob. ných městeček. Nejen pro svou st. rou, slavnou minulost, kdy tu na zám. ku vládli páni Luové, kdy na star. škole učitel Jakub Jan Ryba slo. ž. svou slavnou vánoční m. št. Nejen pro. to, že se tu narodila, p. řsobila a žil. lada slavných lidí — spisovatelů, hu. debníků, herců — ale hlavně proto. že tu důvěrně známe řadu pěkných. míst s krásnými vzpomínkami, dobr. a poctivé lidi... Že jsme tu oba —. doma.

Dnes musím mezi ty slavné rožm. tálské rodáky počítat i hokejového. reprezentanta Josefa Černého. On s. n. asi, vlastně jistě, s tím nebude z. skromností souhlasit.

★

Když se manželce rožmitálského. dělníka Karla Černého před druhou. světovou válkou narodila osmá dcera. byla z toho hlava rodiny opravdu. nešťastná. Tolik si pan Černý přál sy. na! Ano — ze kterého by mohl vy.

Kapitán

chovat sportovce, fotbalistu nebo ho. kejistu? A ne ledajakého obyčejného, ale takového, který by na sportovním. hřišti něco dokázal...

Přání se mu po letech přece jen. splnilo. Devátým děčkem v rodině. Černých byl konečně tolik očekávaný. syn.

Pepík putřil od svých prvních krů. čků opravdu sportu. Vlastně ještě dřív. To ještě nedovedl běhat, když ho. tata nosil na rukou na místní fotba. lové a hokejové zápasy. Prý aby si. zvykal... Byl ještě malým capartem, když mu náhodou udělal hokej.

Takové docela malíčké na kličku a. k botám si je ještě musel pro jistotu. přitáhnout remínkem. A protože Čer. ných měli hned za chalupou rybník, široký, dlouhý a zamrzlý od listop. du často až do března, bylo rozhod. nuto. Víc než k fotbalovému míči za. hořel Pepík nesmírnou láskou k ho. keji — samozřejmě nejdříve k té. uriznulé na olši — a černému puku.

Jako malý kluk byl na ledě od rá. na do večera; když přišly školní po. uinnosti, patřila hokej každá volná. chvíle po vyučování. U táty měl pro. tektu, máma samou starostí o tolik. krků na něho ani neměla čas.

Josef Černý je ještě dnes ve svých. 32 1/2 letech vynikajícím bruslařem. Kde se tomu naučil? Sám o tom říká: „Jako kluk jsem byl celou zimu na. bruslích. Připnul jsem si je na boty do. ma, několik kroků po dvoře, a byl jsem. na Podzámeckém rybníku. U nás. v Rožmitále je rybníků dost i přímo. ve městě. Z jednoho teče voda do. druhého. Proto nebylo žádným pro. blémem dostat se pěkně na bruslích. z Podzámečku na Kuchyňku, odtud. na jez a dál přes silnici na Sadoňák. A odtud zadem města opět domů. Kolikrát jsem tu cestu absolvoval! Když. se parta nesešla na jednom rybníku, byla na druhém. Brusle jsem sunda. val až teprve večer doma. Sem tam. jsem musel přes nějaký ten šutr, ale. s tím jsem si starost nedělal.“

Sídlí se hokejovým reprezentantem. však chce trochu víc, než jen mít to. štěstí se narodit a žít na venkovském. městečku s tolika rybníky a mít tátu. tak velkým sportovním příznivcem. Pro to se musí udělat „něco“ navíc. V tomhle punktu udělal Pepík ne. smírně mnoho.

Předně — již od klukovských let. měl obrovskou touhu a zdravou cti. ťduť dotáhnout to v hokeji co nejvš. Ty fotografie nejslavnějších hokejistů. nad jeho postelí, na které se zbožn. ě díval každý večer než usínal a snil. o tom, aby i on byl jednou až pon. yrostle tak slavným hokejistou, ty by. ho k vysněnému cíli asi nepřivedly. Proto začal s tvrdým tréninkem. Cho. dil s otcem do lesa dobývat pařezy! Pane — to byla fyzická! To se člověk. zapotil, to rostly svaly! Jedno takové. odpoledne na pařezech vydalo za pět. tréninků!

Anebo — otec mu opatřil velmi. těžké vysoké boty. Tak — a teď pě. křte v nich běhej tím nejhluhším sně. hem! Nejen po rovině, ale hezky od. Rožmitálu nahoru k příkrčené vesnič. ce a lesa — Votlaši a spěť. Pepík za.

tal zuby, nereptal a běhal. Dnes a denně!

Ani to mu nestačilo. Po tréninku rožmitálských hokejistů si „dával do těla“ sám ještě něco navíc. Když všichni odešli, zůstal na rybníku často sám a jezdil kolem dokola kluziště. Sutil-li měšiček, s hokejkou v ruce proháněl puk. Co nerychleji. Aby získal rychlost v jízdě s pukem. Aby mu nebylo smutno, chodila někdy s ním na rybník zabruslit si některá z jeho sester. Také proto, aby o něm lidé v městečku neřikali, že se zbláznil...

Potom se nedivte, že se ve čtrnácti letech stal z Pepíka Černého docela pěkný pořezek, ruce a nohy jako z ocele, silý tolik, že bys ji v něm

se loučí

nikdy nehledal. A na bruslích byl jako blesk!

Místní pan doktor ho tedy klidně a rád udělal o něco starším, aby dorostenec Josef Černý mohl obléci dílní dres rožmitálského Spartaku. Ale jen na krátko...

Sadl pod pokličkou neutajit. Mladého, postavou malého, ale umenim již dost velkého černoookého a černo-plasého strapatého kluka si všiml v Plzni. A tak — jak to bylo dodnes — zastavilo jednou v Rožmitále před domem, kde Černých bydlili, auto. Pepík doma nebyl, ale vše prý řádně projednal otec.

V Plzni to bylo na zimním stadionu přece jen trochu jiné než na rožmitálském rybníku. Uplatnit se mezi nebojácnými, tvrdými, rychlými a ligo-vými pátkami protřelými hokejisty — to nebylo snadné. Pepík si zahrál jen za béčko, nějaký ten zápas proseděl smutně na střídačce, jako náhradník áčka. Plzeňský trenér Vinš dobře věděl co dělá. Pepík se potřeboval jen trochu okoukat a nasát ligovou atmosféru. Kýženého prvoligového křtu se dočkal brzy.

Potom si to již křivka hokejové výkonnosti Josefa Černého namíhla kosmickou rychlostí vzhůru. Zviděl, když ve své tréninkové pili a přísné životosprávě neslevoval. Když v šestapadesátém narukoval — tak kam jinam než mezi hokejisty Rudé hvězdy? Trenér Farda tam právě potřeboval šikovné chlápce, jako byl on. Z brněnského mužstva to už bylo jen krůček k reprezentačnímu dresu. Poprvé ho oblékl 5. března 1959 v Bratislavě v zahajovacím utkání světového šampionátu se Sovětskem. Po dobu 13 let v něm vyhojoval celkem 210 utkání...

Jistě o Josefu Černém víte, že je ženatý a otcem dvou děvčátek — Martičky a Haničky. Zřejmě — ženy v rodině Černých stále převládají... Ale to jistě paní Martu nijak netrápí, jako to kdysi „nedělalo těžkou hlavou“ dědečkovi Černému v Rožmitále.

Dlouholetý kapitán našeho reprezentačního mužstva je houževnatý člověk. Absolvoval tříletou elektrotechnickou školu, potom pětiletou strojní průmyslovku a dokonce se pustil do studia tělesné výchovy a přírodopisu na pedagogické fakultě J. E. Purkyně v Brně. Chce se stát učitelem a dvě své největší lásky — sport a přírodu — vštěpovat mladějším, které byl tak velkým vzorem.

Tolik let se znám s Pepíkem Černým, ale jedno nám spolu ještě nevyšlo — dovolená. Samozřejmě — doma v Rožmitále! Až si spolu budeme moct vyprávět, o co j. ten náš Podzámeček či Sadoňák hezčí než ten starý ředlový Johanneshov a jaká je to nádhera, když olše na rybníku Kachyňka jsou obaleny sněhem, větve skloněny až k zemi, jejich konce jsou zamrzlé v ledu, sluníčko jimi probleskuje a ty jedeš na bruslích obklopen touto krásou jako pohádkovým tanečkem... Už se těším, až spolu půjdeme třeba na houby. To bude čas na vyprávění! Lilačky, u nás doma, v Rožmitále, rostou houby jako nikde na světě...

JINDŘICH PEJCHAR

Naši hokejisté upojovali na mistrovství světa třetí místo. — Na snímku zprava Prašek, Černý, Vlček, Vaněk, Kulíček, Kasper, Volf, Nadrchal, Patsch, Štáhl, Bačilek, Feka, Golanka a Jůlka.

Josef Černý z Brna patří už léta k našim nejlepším hokejistům. Letos — ve svých 31 letech — dokonce září jako meteor a bude jistě patřit k oporám našeho týmu na MS.

Josef Černý je se své zvláštní formě — se svých 30 lety. Již z kanadského zájezdu o něm přicházely zprávy o jeho vynikajících výkonech. V sobotním utkání Sparta—ZKL Brno několikrát uobudil celé hlediště nejen svým bleskovým střelným akcemi, ale i náležitou obrannou hrou. Je dnes nejen nejlepším hráčem Brněnských, ale jedním z hlavních kandidátů pro vstup v naší soutěži o Zlatou hokejku. V této chvíli se ovšem neupíná k bodyčce spartanského obránce. Foto Karel Kučera

Korunujeme...

JOSEFA ČERNÉHO ze ZKL za krále ligových střelců. Dal 33 branek, za ním skončili Havel — 30, Nedomanský — 29, Kochta — 25, Hrbatý, Sršeň a M. Klapáč — 24 branek.

JIRÍHO KOCHTU ze Sparty Praha na nejproduktivnějšího ligového hráče. V kanadském bodování (branky + přihrávky) získal 50 bodů. Další pořadí: 46 — Černý, 45 — Jar. Holík, Havel, 44 — Suchý, 41 — Nedomanský atd.

(fla)

PLZEŇ—BRNO 3:5 (1:4, 0:1, 2:0).

Všechno bylo rozhodnuto v úvodních jedenácti minutách, kdy hosté vedli 4:0. Teprve potom se domácí vzchopili, byli ZKL vyrovnáním soupeřem a v závěru dokonce lepším. U ZKL byl Černý suverénem, u Škody brankář Hovora a obránce Taikl. 8500 diváků. Rozhodčí Kratochvíl a Holly. Branky: Kepák 2, Černý, Winkler a Janák po 1 — Taikl, Šmíd a Klapáč.

Rozhodostní mužstvo ČSR defilovalo čestné kolo spolu se svým trenérem, jehož hráči nesli na ramenou. Zleva Jiřík, Nadrchal, Černý, v pozadí Vaněk a Golonka, trenér Škvrta, Fuko, Potsch a Štěrba. [Foto Káňa]

ŠKODA PLZEN—BRNO 3:5

Tým ZKL s jistotou hokejových profesorů spotrestal úvodní chyby domácí obrany a v 11. minutě vedl 4:0. Poté se škodováci probudili, měli už do konce utkání více ze hry a gólových šancí snad i na vyrovnání. To, co bylo však předností Brna — perfektní střelecká koncovka — na to přišli Plzeňáci až v poslední třetině, kterou po zásluze vyhráli. U vítěšů byl opět vynikající postaven Černý, s jehož brankářskou rychlostí, ale i výborným přehledem a s cílem pro příhráčku skoupá důvěrou i výkon celého mužstva. U poražených, kteří si našli první převládavý dres pro příští se-

ČERNÝ

Z O H INNSBRUCK 1964 - HOKEJOVÉ MUŽSTVO ČSSR

Zadní řada zleva: Stanislav Pryl, Jaroslav Walter, Vlastimil Bubník, Josef Golonka, Jan Klapáč, Jiří Holík, Miroslav Vlach

Střední řada zleva: Vlado Dzurilla, Rudolf Potsch, František Gregor, trenér Jiří Anton, František Tíkal, Stanislav Sventek, Vladimír Nadrchal

Klečící zleva: Jiří Dolana, Jaroslav Jiřík, Ladislav Šmíd, Josef Černý

1972

OKAMŽIK, který poprvé prolomil dobře zablokovanou hráz před prostorem branky USA. Novák (na snímku za klecí); ujel těsně před brankářem Wetzelem, přihrál Černému (vpředu), který bezpečně zavěsil. Byl to první gól v síti týmu USA a také první gól kapitána čs. týmu Josefa Černého na MS. Jen houšt takových pěkných akcí.

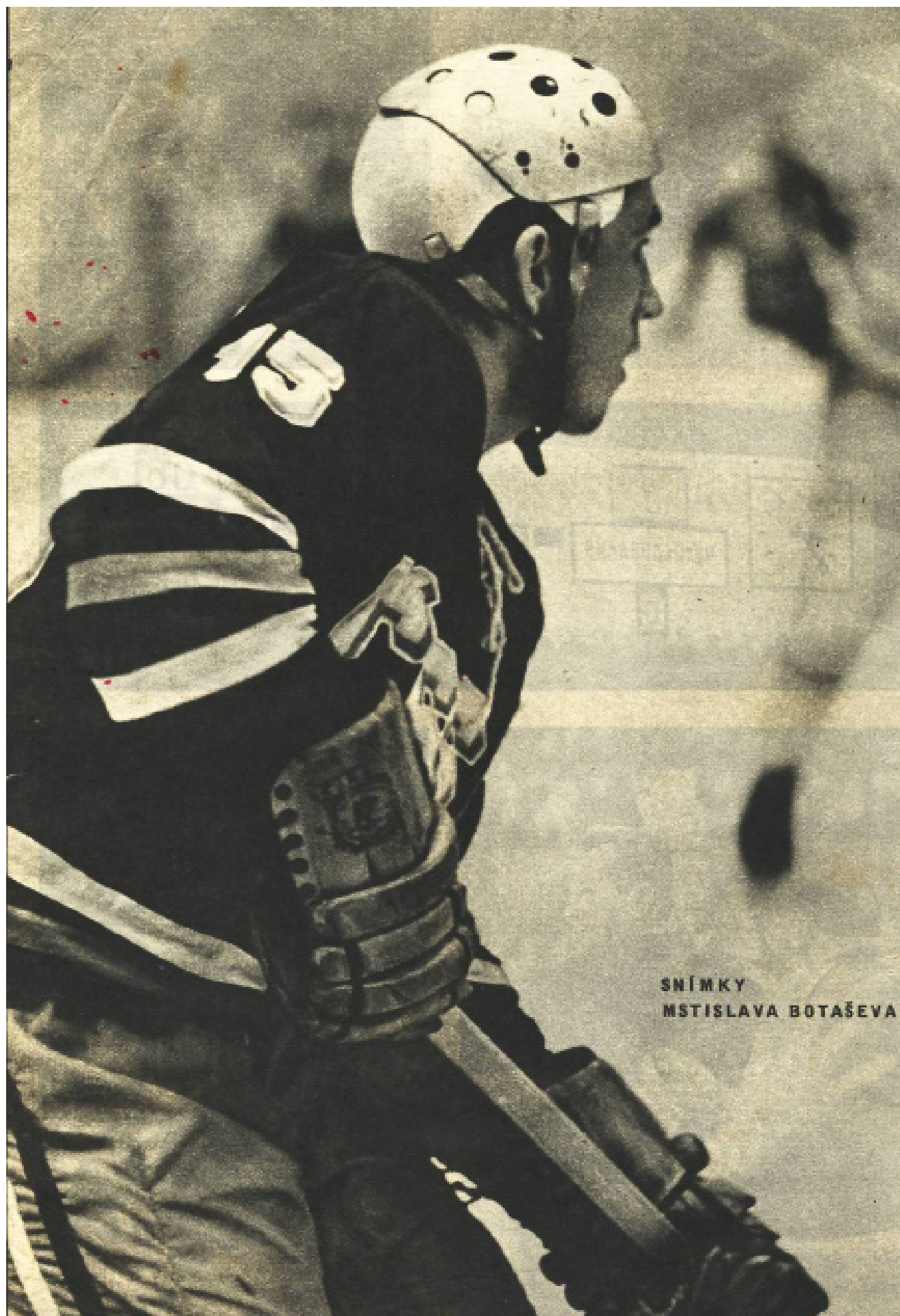
Telefoto ČTK — J. KRULIŠ

▲ Kapitán Josef Černý dostal ideální přihrávku od Pospíšila, pěkně si položil Abrahamssona a vzdpěti otevřel skóre zápasu v Ženevě. Hned byl kolem něho chumel našich hráčů a šťastný střelec dostal nepočítaných šuliců. ◀

SNÍMKY
MSTISLAVA BOTAŠEVA

Josef Černý, Ladislav Farda (útočníci Komety Brno)

mladá fronta

29 ŘÍJEN 1969 ■ ROČNÍK XXV ■
PRAHA
DENÍK
MLÁDEŽE **STŘEDEČNÍ**
50 HALERŮ ■ ČÍSLO 254 (7731) ■

DEFILÉ HOKEJOVÝCH VYSLANCŮ

Ostřední trenér Jiří Hertl představuje reprezentanty pro MS.

11 JOSEF ČERNÝ

útočník, zasloužilý mistr sportu, nar. 18. 9. 1938, techn. referent, 172 cm vysoký, váží 75 kg, ženatý, manželka se jmenuje Marie, bráť je otcem dvou dcer, Marty a Hany.

S hokejem začal na rybníku v Rožmitále pod Třemšínem v roce 1945. Brzy se stal známým hráčem v okolí, a proto ho získali do Škody Plzeň, kde byl až do nástupu voj. pres. služby. Byl odvezen do RH Brno a po skončení zde zůstal. Nyní hraje za ZKL Brno. Ve dvaceti letech v roce 1959

hrál poprvé za ČSSR na mistrovství světa v Praze. Od té doby hrál na všech soutěžích mistrovství světa a ZOH. Třikrát startoval na olympiádě (ve Squaw Valley, Innsbrucku a v Grenoble) a šestkrát na mistrovství světa (v Praze, Ženevě, Stockholmu, Tampere, Lublani a Vídni). Nejceněnější je pro něho zlatá medaile z roku 1961 ze mistrovství Evropy. Má olympijskou stříbrnou a bronzovou medaili a 4 stříbrné, 2 bronzové za mistrovství světa, 5 stříbrných a 3 bronzové za mistrovství Evropy. Nastřelil v těchto soutěžích 28 branek, a z toho nejvíce USA 7. Nejhorší vzpomínku má na Leblach, kde v utkání s Finskem narezl na brankovou tyč a zlomil si nohu v kotníku.

V lize měl letos dobrou mužku a nastřelil 30 branek. Nahradil na 18. 33krát asistoval při vstřelení a 46krát při obdržení branky. Počet trestných minut má minimální — 8.

Nepotřebuje faulovat, protože je „rychlík“ na lež a vynikající technikou lole. Hraje na levém křídle a s Pardou tvoří výbornou dvojici.